

Ecós d'una lletania

Ara fa just un any, els empresaris valencians van pegar un colp a la taula i van dir prou a la discriminació valenciana en matèria d'inversions i finançament. Un any després, tornen a alçar la veu pel greuge, però el clam sona, cada vegada més, com una lletania monòtona.

Reportatge de Violeta Tena

Com els dinars de Nadal, les rodes de premsa en format reivindicatiu dels empresaris valencians prèvies a les vacances d'estiu amenacen de convertir-se en un clàssic de l'agenda periodística del mes de juliol. Ara fa just un any, els patrons van protagonitzar un motí camuflat en forma de roda de premsa. De la Confederació Empresarial Valenciana estant, els Boluda, González, Félix i companyia van tronar contra Madrid amb una severitat del tot inaudita a València. Dijous passat ho tornaren a fer en un to igualment irat, amb motiu de la presentació del document "Infraestructures estratègiques i reactivació econòmica". Com l'any passat, els discursos van anar plens de referències al "menyspreu als valencians" i les crides a "l'equitat entre tots els espanyols". A

tot això se sumaren els estirabots recurrents de Federico Félix. Tot plegat, un *déjà vu* que, en última instància, posa en evidència que en els darrers dotze anys res no s'ha avançat respecte del juliol passat.

En aquesta ocasió, el lloc triat per a la posada en escena de l'enrabiada fou la seu de l'Associació Valenciana d'Empresaris. Hi eren, com l'any passat, els presidents de les patronals provincials (la castellonenca CEC, la valenciana CEV, l'alcantina COEPA) les cambres de comerç, la Cambra de Contractistes i la mateixa AVE. En el document conjunt facilitat a la premsa reiteren allò que els patrons reverberen de fa tres o quatre anys allà on tenen ocasió, amb més o menys intensitat. El missatge és clar: "La inversió mitjana per habitant del Govern central en els últims quinze anys repre-

senta a penes el 75% de la mitjana nacional i la licitació d'obra pública per càpita en els últims quatre no arriba al 45% de la mitjana d'Espanya". Segons els càlculs dels empresaris, el dèficit d'inversió en infraestructures de Madrid al País Valencià en els últims quinze anys ascendeix a uns 7.000 milions d'euros.

Després de les xifres, fredes, vingué el torn de les valoracions i és en aquest punt que els discursos, en un to menys flamíger, sonaren a lletania. "No volem ser més que la resta, però tampoc menys que els altres", va dir Salvador Navarro, president de la CEV. "Les tres potes del creixement i de la recuperació són l'increment de les exportacions, l'augment de la despesa turística, i l'atracció de la inversió estrangera. I per a totes tres coses calen unes bones infraestructures", argumentà José →

El Temps

Nova maqueta

Nous opinants

Nou format

Nou Temps

Ja al teu quiosc

Per fer-te
subscriber entra a
www.eltemps.cat
escriu-nos a
[subscripcions@
eltemps.cat](mailto:subscripcions@eltemps.cat)
o telefona al
902131025.

Us atendrem de
9.00 a 14.00 hores

ELS EMPRESARIS ES PLANYEN D'HAVER ACCEPTAT LA SOLUCIÓ DEL TERCER FIL EN DETRIMENT DEL CORREDOR MEDITERRANI

→ Vicente Morata, de la Cambra de Comerç de València. Es tracta, va afegir Moisés Jiménez, de Coepa, de “fer inversions intel·ligents allà on més retorn tenen”. “No es tracta de fer victimisme. És una exigència d’equitat en les inversions i el finançament”, va dir Manuel Miñes, gerent de la Cambra de Contractistes, un dels qui més vehemència va mostrar durant la intervenció.

El plany per la lentitud en l’execució de les obres del corredor mediterrani va sobrevolar tot l’acte i va posar en evidència algunes contradiccions. Els mateixos empresaris que en el seu dia, i de forma majoritària (caldria recalcar l’excepció de José Vicente González, patró de l’autonòmica Cierval), van abraçar amb entusiasme l’alternativa proposada pel Ministeri de Foment del tercer fil en detriment del corredor mediterrani amb doble plataforma (una per a mercaderies, l’altra per a passatgers), ara s’afanyen a emfatitzar-ne les limitacions. Del “era l’única alternativa possible” de fa dos anys, els empresaris han passat al “ha de ser una solució provisional”. L’ambició, però, sembla lluny de materialitzar-se: el tercer fil havia d’estar fet l’any 2014; és l’any 2015 i encara no té data de finalització. Han hagut de passar dos anys perquè els patrons s’adonen del parany en què els van situar la ministra Ana Pastor i la consellera Isabel Bonig, a pesar que algunes veus alertaren del risc de l’operació.

Tanmateix, ningú no semblà reparar en la contradicció. Per desviar l’atenció, però, hi havia Federico Félix, empresari avícola que en el seu dia va possibilitar el pacte amb Unió Valenciana que va donar la presidència de la Generalitat Valenciana a Eduardo Zaplana i que avui mostra un entusiasme gens postís amb els bons resultats de Compromís. Home loquaç i volcànic, els empresaris van deixar que Félix diguera les paraules més gruixudes. Si l’any passat tots els presents van exercir de *miures* en l’investida al Govern, en aquesta ocasió els presents van cedir l’honor a l’empresari avícola. “Ara us ho explicarà Federico”, va etzibar Vicente Boluda quan un periodista va preguntar so-

bre com pensaven traslladar el seu malestar al Govern de Rajoy. I Félix va encarar la porta de *toriles*. Perquè en els més de 20 anys que fa que compagina la vida empresarial amb la vida pública, Félix ha fet un màster en donar a la premsa allò que espera. “Els valencians no pintem una merda de fa més de 30 anys”, va dir contundent, per després afegir la indispensable referència històrica que dona credibilitat a l’argument: “Ja vam pagar el Pla Sud amb segells. S’ha demostrat que aquesta actitud no ha servit per a res”.

La pregunta del periodista havia posat sobre la taula allò que era una evidència: que l’enrabiada empresarial de l’any passat va servir de ben poc. L’endemà de l’acte, l’aleshores president de la Generalitat, Alberto Fabra, els va convocar a una reunió al Palau, d’on van eixir amb el compromís ferm de tenir una reunió amb el ministre Montoro abans que no començaren les vacances. La cimera amb el ministre no va tenir lloc fins finals de gener d’aquest any, més de mig any després de la data compromesa. El retard en la reunió és simptomàtic de l’escassíssim pes de l’empresariat valencià –i dels valencians–. Ni s’ha reformat el sistema de finançament ni s’han revisat a l’alça les inversions de l’Estat. Per més que els empresaris fan reverberar el discurs reivindicatiu, aquest es dilueix en passar pel pantà de Contreras.

En l’any que ha passat des del motí patronal “no ha canviat res”, va admetre Vicente Boluda, qui a continuació va tirar pilotes fora. Que la veu dels valencians s’escolte a Madrid i les coses canvien és responsabilitat dels polítics, volia dir el president d’AVE. “D’aquestes coses s’han d’encarregar els que es dediquen a això. Que es guanyen el sou els qui estan al Parlament”, va etzibar. De traure al carrer 300.000 persones en una manifestació, una opció que va verbalitzar fa unes setmanes el president de Cierval, José Vicente González, ni se’n va parlar. Només Federico Félix es va permetre fer la broma de col·lapsar Madrid amb camions plens de taronges i verdures. Però era això, una broma, un excés verbal de qui se sap animador de les rodes de premsa. •